

skoler — og jeg tænker særligt paa vore Husmandsskoler, som bleve oprettede for nogle Aar siden, og som fik det Prædikat, at de særlig skulde tage Sigte paa de smaa Landbrugs Bierhverv — have staaet ganske uforstaaende overfor disse Forhold. Thi det er sikkert, at de slet ikke have paaagtet dem, og først nu gøres et Forsøg paa at foranstalte noget i den Retning paa Kærehave Husmandsskole, og det sker ved en Foranstaltning, som Dansk Andels-Æggeksportholder betaler. Jeg har i nogle Aar haft Lejlighed til over det ganske Land at følge en Konkurrence, sat i Værk af Dansk Andels-Æggeksportholder, og det viser sig, at her staar man overfor et Bierhverv, som spiller den allerstørste Rolle for Husmændene. Men man lægger tillige Mærke til, at man her ogsaa har en meget ringe Forstaaelse af, hvorledes hele denne Sag skal drives, naar den skal betale sig. Jeg har i disse Aar været hos Husmænd med 2—3 Tdr. Land, der have en Aarsindtægt paa over 1,000 Kr. af deres Høns. Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) talte forleden Dag Husmændenes Sag og sagde, at det, vi skulde naa, naar vi nu skulde reformere Loven om Jord til Landarbejdere, var, at man skulde give dem større Jordbrug end til 5,000 Kr. Jeg tror, han nævnte 8,000 Kr. Men det ærede Medlem overser vist ganske, at det kun er noget, der tager sig ud i Øjeblikket; thi hvem vil ikke have en Ejendom til 8,000 i Stedet for en til 5,000? Men det, som det ærede Medlem og hans Partifæller, i det hele taget den Side, som agiterer stærkt i denne Sag, overser, det er det, at det er ligesaa vanskeligt at forrente en Ejendom med en Gæld paa indtil 8,000 Kr. som en Ejendom med indtil 5,000 Kr.s Gæld. Hovedsagen er, at man virkelig forstaar at benytte den Jord, der er; saa finder man sig ganske sikkert ogsaa til Rette med det mindre Jordbrug; og den, som ikke kan administrere en Ejendom til 5,000 Kr., vil meget vanskeligt kunne administrere en til 8,000. Det er min Mening.

Der har været Tale om, at man skulde søge at faa en Statskonsulent i Hønsavl. Naar man nu ved, hvor meget der ofres til Konsulentvæsenet paa Husdyrbrugets Omraade baade med Hensyn til Mejeribrug og Hesteavl, og ved, at det, vi aarlig bringe hjem fra Udlandet ved Udførsel af Æg, med adskillige Millioner overstiger det, vi bringe hjem ved Udførsel af Heste, saa forekommer det mig, at man her staar overfor noget, som man hidtil har stillet

sig ret uforstaaende over for, men som jeg haaber, at den nuværende højtærede Landbrugsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa. Det er sikkert, at det er de allerfærreste Husmænd, der faa udnyttet denne forholdsvist lette Hjælpkilde saaledes, at de virkelig faa nogen Fordel deraf. Man er sikkert her ved noget, som det vil lønne sig godt, baade for Samfundet og den enkelte, at tage sig noget mere af end hidtil. Jeg vil ikke undlade at udtale, at de 12,000 Kr., som bevilges paa Finansloven til Fjerkræavlens Fremme, for det første forekommer mig at være en meget lille Sum og for det andet at gøre meget lidt Nytte paa den Maade, hvorpaa den hidtil er brugt, idet den ganske sikkert mere bliver benyttet til en behagelig Sport for velhavende Folk i Retning af at fremstille smukke Dyr end til at fremme det, man kan kalde økonomisk og rationel dreven Hønsavl.

Det er jo forstaaeligt, at der er talt meget om de Kriser, vi have haft, baade Bankkrisen og den sidste, der skyldes de Albertiske Bedragerier. Disse Kriser vende Tanken hen mod et Spørgsmaal, som har været drøftet i mange Aar, men som ikke har været meget stærkt fremme i de sidste Aar. Disse Kriser, den Misère, der er fremkommen ved, at man har spekuleret vildt, har voldt en meget stor Fortræd paa vore solide Papirer — jeg tænker herved paa vore Kreditforeningsobligationer. Idet man ved Krisen har maattet gaa op til den høje Diskonto, har dette medført, at Kursen er gaaet ned i forbavsende Grad. Det forekommer mig, at det er ret urimeligt, at vore solide Kreditforeningspapirer skulle være underkastede saa stærke Svingninger i deres Kurs og saaledes lide under det, som usolide Papirer og vild Bankspekulation fører med sig. Vilde det være af Vejen, om man begyndte at sysle med den gamle Tanke om, at Staten paatog sig en Garanti for Renten af Kreditforeningsobligationerne, som den har gjort overfor Husmandskreditforeningsobligationerne? Jeg ved meget vel, at da vi forleden Aar fik Statshypotekbanken, gik man ud fra den Forudsætning, at den bl. a. skulde have den Opgave at hjælpe til at hæve Kursen paa vore Kreditforeningsobligationer. Afdøde Finansminister Vilhelm Lassen har udtalt her i Tinget, at det ogsaa var sandsynligt, at den gjorde det, men noget bestemt turde han ikke hævde. Det kan maaske være, at den har kunnet hæve Kursen noget, det tør jeg ikke bestride, men sikkert er det, at den Krise,